

nu, eller fra nu til fremtiden, og spørge: Er det, vi nu vedtager, rimeligt i sig selv, eller er det mindre rimeligt? Det var måske meget fornuftigt en gang imellem at tage den afvejning.

Det er her, at min kommentar til boligstøtteændringerne kommer ind. Det kan der siges en masse interessant om, men hovedbilledet, som står tilbage, er, at der spares altså i størrelsesordenen 1½ mio. kr. om året på boligstøtten i de kommende år.

De fleste penge hentes hos dem, der har væsentligt mere end folkepensionen og har store formuer. De skal selv betale en noget større del af deres boligudgift i fremtiden. Ser vi på pensionisterne, så er der også nogle, der ikke har så meget ved siden af folkepensionen, som får en lille merudgift. Det vil helt typisk være mennesker, hvis boligudgift i dag er under 833 kr. om måneden, hvis egenbetaling for at bo er under 833 kr. om måneden.

Og det er her, jeg mener, at man måske skylder sig selv og hinanden i den store fordelingspolitiske diskussion at spørge: Kan man ikke også godt klare 833 kr. om måneden i boligudgift? Er det ikke en rimelig afgrænsning af fællesskabets ansvar, at nogle i løbet af en 5-årsperiode kommer op på at betale 833 kr. om måneden?

Fru Pernille Frahm havde et eksempel på bordet i dag om et førtidspensionistægtepar med et barn, der skulle miste mange tusinde kroner. Det kan jo så først lade sig gøre i løbet af de kommende 7 år, sådan som overgangsreglerne er i boligstøtteordningen. Men selv når virkningerne er slået helt igennem, så vil den pågældende familie ikke have en lavere levestandard end en familie i samme bolig, også med et barn, som er på arbejde. Også den sammenligning må man vel tillade sig at gøre, når man snakker om en rimelig fordelingsprofil.

Jeg skal ikke gå meget længere ned i det, men jeg vil godt om det politiske billede i dette efterår, som jo har været diskuteret noget undervejs, sige, at Enhedslisten har været meget skarp i sin kritik af regeringen. Det er jeg selvfølgelig ked af, men det, jeg hørte, ligesom det, hr. Buksti hørte for et par måneder siden, var en melding om, at Enhedslisten ikke var tilgængelig for kompromiser i dansk politik, hvis regeringen ville føre den arbejdsmarkedspolitik, vi mente var nødvendig af de grunde, jeg gjorde meget ud af i min indledende bemærkning.

Hr. Frank Aaen nikker, men det er jo så her, problemet ligger i første fase med Enhedslistens

muligheder for at gøre sine synspunkter gældende på andre områder og dermed også SF's muligheder for i højere grad at gøre deres synspunkter gældende.

Jeg håber, at vi bevæger os ind i 1999, hvor de korslagte armes politik ikke fortsat er noget, der præger dele af venstrefløjen. Det er ikke venstrefløjens interesse; det er heller ikke regeringens.

Hr. Thor Pedersen var i sit indlæg i starten, før han gik ind i en for hans vedkommende overordentlig afdæmpet toneart og omtalte selve finanslovsforliget, inde på, hvordan denne regering havde soldet opsvinget op. Jeg hørte ikke udtrykket »pengene fosser ud af statskassen«. Det ville også være svært i forhold til den offentlige økonomi i et af de lande i Europa, der har det største overskud på de offentlige finanser. Men lad det nu ligge.

Hr. Thor Pedersen var selvfølgelig bekymret for betalingsbalancen, og det skal man også være. Jeg er også bekymret for betalingsbalancen. Jeg synes, det er bedre, når den er i plus, end når den er i minus. Jeg mener også, at vi har tilrettelagt en økonomisk politik, der gør forudsætningerne for, at vi kan komme tilbage i den gunstige situation, så gode som muligt. Men jeg mener, det er vigtigt at sige til sig selv og hinanden, at der er nogle meget forståelige sammenhænge, som gør, at vores betalingsbalance er under pres.

De, der har nær tilknytning til landbruget, kan få at vide, hvor mange milliarder bare faldet i svinepriserne har belastet den danske betalingsbalance. Jeg havde nær sagt: Det er vel ikke regeringens skyld? Det er også klart, at i og med at resten af Europa får noget lavere vækst i de kommende år, end vi havde regnet med for et halvt og et helt år siden, kan det også overgangsvis give os en belastning på betalingsbalancen.

Det, der er vigtigt, er, at vi har styr på vores egen hjemlige udvikling, at opdriften på arbejdsmarkedet ikke er for stor, så der kommer flaskehalse, at løninflationen ikke tager fart, at vores uddannelsesindsats virker, at vi påvirker vores tilbagetrækningsmønster i kraft af alle de beslutninger, vi nu lægger op til, og dermed kan udvikle vores beskæftigelse, vores produktion og vores konkurrenceevne. Så skal vi nok overvinde det midlertidige tilbageslag på betalingsbalancen, som er skabt af faktorer ude i verden, som vi ikke har meget herredømme over.